

Nașterea care schimbă tot

În amestecul de idei despre viață pe care îl propune lumea, prelucrând uneori tendențios sau inconștient adevărul și dogma creștine, afirmăm că ea este **cel mai de preț dar** pe care Dumnezeu îl oferă omului.

După căderea primilor oameni în păcat, fiecare generație a trăit cu așteptarea unui Izbăvitor, unui Iertător al greșelii neascultării, unui Împăciuitoare cu Dumnezeu, unui Restaurator al relației lor cu Creatorul.

După mii de ani, conform planului dumnezeiesc de mântuire a lumii, din doi părinți sterpi și întristați de neputința de a avea urmași, avea să se nască o pruncă. **Rodul rugăciunii și al răbdării** Dreptilor Ioachim și Ana, Maria este Aleasa lui Dumnezeu pentru a oferi tributul lumii la Întruparea lui Iisus.

Praznicul Nașterii Maicii Domnului reprezintă cea dintâi mare sărbătoare a începutului de an bisericesc. Sărbătoarea a fost stabilită în a opta zi din noul an, pentru că cifra opt simbolizează ziua veșniciei, viața fără de sfârșit.

Sfânta Scriptură nu oferă informații despre Nașterea Maicii Domnului. Acest eveniment este relatat numai de Tradiția Bisericii și consemnat în cărțile de cult și în unele scrieri. Printre acestea se numără *Protoevanghelia lui Iacov* din secolul al II-lea.

Prima parte a acestei cărți descrie nașterea cea minunată a Maicii Domnului, din Ioachim și Ana, care erau sterpi și pentru aceasta, marginalizați de societatea civilă iudaică, fiind considerați blestemați de Dumnezeu. Ana se roagă Domnului zicând: “Dumnezeul părinților noștri, auzi-mă pe mine și mă binecuvintează așa cum ai făcut cu Sara, dându-i ei fiu pe Isaac!” (2, 4). Un

înger al Domnului îi răspunde: “Ana, Ana, Domnul ți-a auzit rugăciunea ta. Iată, vei zămisli și vei da naștere, iar despre rodul pântecelui tău se va vorbi în lumea toată” (4, 1). Cu această ocazie, Ana promite ca rodul acesta să fie afierosit (dedicat)

Domnului. Aflând la momentul nașterii de la moașă că are o pruncă, Ana s-a bucurat și a zis “Sufletul meu saltă în această zi!”. Iar după ce a așezat prunca în patul ei, s-a curățit, a hrănit-o și a numit-o Maria (5, 2).

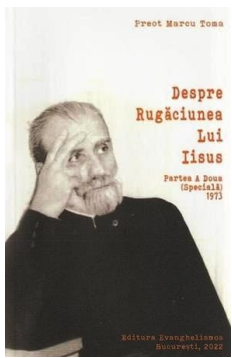
Potrivit lui Constantine Cavarnos, autorul cărții *Ghid de Iconografie bizantină*, reprezentarea iconografică își are rolul ei în relatarea momentului Nașterii Maicii Domnului: “Sfânta Ana stă pe pat înlăuntrul casei. Este zugrăvită la dimensiuni mari, în centrul Icoanei. Conform tradiției care ne vorbește despre ea, apare descrisă ca o femeie în vârstă, cucernică. Pe lângă ea se află două sau trei tinere, una îi aduce mâncare pe o tavă. Stau într-o parte a ei și cu fața la ea.

În unele Icoane, se află și Sfântul Ioachim, fie singur, fie alături de Sfânta Ana și Pruncă.

Mai jos, în plan frontal, este reprezentată copila, Maica Domnului, gata să fie îmbăiată de două femei. Sfânta Ana, Sfântul Ioachim și Maica Domnului au aureole.

Alături de aceste detalii așezăm și un gând. **Cât de minunată este această naștere! Fiindcă ea schimbă tot!** Prunca Maria se naște pentru că tocmai ea - darul primit ca răspuns al rugăciunii jertfelnice și al curăției - să fie la un moment dat dăruitoarea umanității lui Iisus - răspunsul final al lui Dumnezeu la rugăciunea întregii lumi, Care vine cu Jertfă pentru curățirea ei, pentru restabilirea relației de dragoste între Creator și om, între Tată și fii.

Recomandări de suflet:
Preot Marcu Toma
Despre Rugăciunea lui Iisus:
partea a doua (specială)

Cel de al doilea volum al cărții **Despre Rugăciunea lui Iisus**, scris în 1973, prezintă în trei capitole Definiția și esența Rugăciunii lui Iisus, treptele sau felurile acestei rugăciuni și mijloacele sau metodele ei. În finalul cărții sunt expuse și câteva fotografii din viața de familie a părintelui Marcu Toma.

Pentru autor rugăciunea a fost preocuparea, dorul și pasiunea esențială a inimii sale. Interesantă este fraza din finalul cărții, o exprimare probabil profetică: “facă Mântuitorul ca să vină un isihast, de talia și sfințenia celor pomeniți, pentru a îndeplini o lucrare cerută de valoarea și importanța uriașă a Rugăciunii Lui!”

Ambele cărți sunt editate la Evanghelistos, în 2022, sub îngrijirea Părintelui Profesor Adrian Niculcea.

Lectură cu folos!

Sărbători: 15 septembrie
Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș,
Mitropolitul Banatului

În anul comemorativ al sfinților isihăști este necesar să aducem la lumină și chipul sfânt al ocrotitorului Banatului, **Iosif de la Partoș**.

Născut în anul 1568, în Raguza Dalmației (în Croația de astăzi), într-o familie de creștini valahi, primește la botez numele de Iacob. La 15 ani intră în obștea mănăstirii Maicii Domnului din Ohrida, iar la 20 ani merge la Muntele Athos și este primit în obștea Mănăstirii Pantocrator. După aspre osteneli duhovnicești primește schima călugărească sub numele de Iosif. Cuviosul Schimonah Iosif “Valahul” s-a nevoit mulți ani de zile, împreună cu numeroși alți monahi greci, români și macedoneni. Pentru viața sa isihastă primește darul facerii de minuni, vindecând multe boli. Este hirotonit **preot în anul 1590** și rânduit duhovnic al călugărilor din Muntele Athos. Este așezat egumen la Mănăstirea Sfântului Ștefan din Adrianopol, pe care o conduce cu multă înțelepciune șase ani. Apoi este numit egumen în Mănăstirea Cutlumuș din Athos, renumită ctitorie a domnilor Țării Românești, unde se nevoiau mulți călugări români și macedoneni. După ce formează numeroși fii duhovnicești, se retrage în liniște în preajma Mănăstirii Vatoped. Dar, răposând mitropolitul Timișoarei, românii din Banat, călăuziți de Duhul Sfânt, au ales păstor în locul lui pe Cuviosul Iosif Valahul, deși avea 80 de ani, fiind vestit în toate țările balcanice și cinstit ca sfânt încă din viață.

La **20 iulie 1650 este hirotonit arhiepiscop** și așezat în scaunul de

Reflecții:
Definiția și esența
rugăciunii

“Rugăciunea înseamnă viață, trăire, putere și taină minunată, străină nu numai creștinilor de rând, ci chiar și preoților și slujitorilor lui Iisus Hristos! Rugăciunea este puterea și viața oricărei religii, în general. Dar ea este viața și puterea religiei creștine în general. Rugăciunea înseamnă viață, ea este puterea tainică și invizibilă, care stabilește și menține legătura vie și statornică cu Iisus Hristos - Mântuitorul nostru.

Rugăciunea! Ce putere neînțeleasă și ce taină necuprinsă este rugăciunea!...

Preot Marcu Toma
Despre Rugăciunea lui Iisus:
partea a doua (specială),
 Editura Evanghelistos, pagina 7.

mitropolit al Timișoarei, unde se face remarcat pentru viața și minunile sale. În anul 1653 Ierarhul Iosif se retrage la Mănăstirea Partoș, iar în toamna anului **1656** trece la cele veșnice.

Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat la 7 octombrie 1956. La 27 mai 1965 și Biserica Ortodoxă Sărbă l-a înscris în calendar, recunoscându-i astfel sfințenia.

